

Een beroep op het hart.

<https://hdl.handle.net/1874/355384>

zcc.

(19)

EEN BEROEP OP HET HART.

NAAR HET ENGBLSCH.

[36]

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

Lezer!

Ik kom tot u met drie vragen, welke het niet ongepast zoude zijn, indien gij dezelve elken dag uws levens uw hart afvraagd. Ze zijn zeer kort, maar van een eeuwig aanbelang voor uwe wezenlijke welvaart.

De eerste is: WAT BEN IK?

De tweede: WAAR BEN IK?

De derde: WAARHEEN GA IK?

Het genoegen van uw *tegenwoordige* leven hangt waarlijk af van eene bedaarde overweging dezer drie vraagstukken, en niemand kan ontkennen, dat onze *eeuwige* belangen er ten naauwste mede betrokken zijn.

I. WAT BEN IK?

Om uwe gedachten tot eene ernstige overweging dezer vraag te leiden, beschouw uzelfven als een schepsel van den HOOG-VERHEVEN' GOD, die u geschapen heeft met een *aardsch* ligchaam

en met een geestelijk beginsel, de *ziel* genaamd, welke beide Hij op eene wonderbare wijze vereenigd heeft, en welke bij derzelver oorspronkelijke schepping vatbaar waren voor het genot van reine en onverderfelijke gelukzaligheid. Deze gelukzaligheid, ten einde de liefde, magt en heerlijkheid van God ten toon te spreiden, was het groote en edele doel van 's menschen aanwezen. Maar toen onze eerste vader tegen God ongehoorzaam wierd, verviel hij van zijne bestemming om zijnen schepper te verheerlijken, en verloor hij daardoor zijn waar geluk. Hij werd een *zondaar*, en door zijne zonden werd hij verwerpelijk voor zijnen wettigen Heer, die hem de gevolgen van zijne ongehoorzaamheid en zonde vóórzegd had, te weten: dat hij « den dood zoude sterven; » zoo als gij lezen kunt Gen. XI: 17.

Adam zondigde dus tegen God, en verviel alzoo tot bederf zoo naar het ligchaam als naar den geest; en van dien tijd af een kwade boom zijnde, kon hij geene andere dan kwade vrucht voortbrengen. Wij allen weten, dat elk schepsel zijns gelijke voortbrengt: dit is eene algemeene wet, welke niet verbroken kan worden. De eerste mensch derhalve, een zondaar geworden zijnde, was en kan slechts de vader van zondaren zijn. En wij, afstammelingen van dien bedorven vader, deelen alzoo in zijn bederf en de rampzalige gevolgen zijner ongehoorzaamheid en zonde.

In antwoord dan op de eerste vraag: WAT

BEN IK? moet gezegd worden, dat gij een zondaar zijt, een schepsel, zoo bedorven van aard, dat gij *van uzelfen* niets anders dan zonde in gedachten, woorden en daden voortbrengt. Gij zijt zulk een zondaar, dat gij u om God in het minste niet bekommert, veel minder Hem lief hebt en Hem zoudt zoeken te verheerlijken, — zulk een zondaar, dat gij zorgeloos voortleeft in uwen zondigen staat, hoeveel ellende en teleurstelling gij in denzelfen ook ondervindt. Met één woord, gij zijt zulk een zondaar, dat er bij uzelfen geene hulp noch hope van redding is; en gij zult in dezen ellendigen toestand moeten verloren gaan, indien gij geen gebruik maakt van het eenige redmiddel, door God in Zijn Woord u geopenbaard, Zijne genade inroepende, om u daartoe verlichte oogen des verstands te geven.

Erkent gij *dit* van uzelfen? En wilt gij zoodanig antwoord geven op de vraag: WAT BEN IK? Of integendeel, durft gij God en Zijn Woord tegenspreken en zeggen: « dat het met u zóó niet is gesteld; dat gij een goed hart hebt; dat gij ordelijk leeft, — een ieder het zijne geeft, — naarstig zijt in uw beroep enz. en dat derhalve die treurige beschrijving niet op u kan zien? »

Het zij verre van mij, mijne stem te verheffen tegen het minste goed, dat er in de wereld is en waaraan men ten alle tijde zoo vele behoefte heeft! maar het moet u vrijmoedig gezegd worden, (omdat de zaligheid uwer ziel er van af-

hangt) dat, indien dit en dergelijke, door u opgenoemd, *alles* is waarop gij u beroemt, gij niet slechts *de* hier boven beschreven zondaar, maar zelfs de geheel verdorven zondaar zijt, volstrektelijk ongevoelig voor uwen beklagenswaardigen toestand. Op een' verkeerden weg te zijn, en het niet te weten, wordt altijd beschouwd als *dubbeld* betreurenswaardig. Gij dan, die een antwoord, als het bovengemelde, geeft, verkeert in dien beklagelijken zondenstaat, en echter gij weet het niet, noch wilt het gelooven. Integendeel, in plaats van uzelfen *waarlijk* als een verloren schaap te erkennen, dat geheel van zijnen herder is afgedwaald, verbeeldt gij u, dat er veel goeds in u gevonden wordt, terwijl er niets hiervan bestaat: en gij hedriegt alzoo uzelfen.

Den mensch van zijnen verdorven' aard en zware schuld voor God te overtuigen, valt niet in het bereik des menschelijken vermogens. Dit is iets, dat men in goeden ernst niet kan aannemen, ofschoon men het uitwendig met anderen in de openbare godsdienst-oefeningen belijdt.

Maar is er voor den sterfelijken mensch op deze vraag: WAT BEN IK? geen ander antwoord te geven? Is er niets anders te zeggen, dan dit: «Ik ben een verdorven, verloren, rampzalig zondaar!»

Geloofd zij God! zij, die niet slechts in naam, maar inderdaad Christenen zijn, kunnen bij hunne ootmoedige belijdenis van zonde en schuld nog iets voegen; maar, terwijl zij er dit bijvoegen,

laten zij niet na zichzelf als zondaren te blijven beschouwen en te belijden, «dat in hen, dat is in hun vleesch, geen goed woont.»

Een van deze zal zeggen: WAT BEN IK inderdaad? De ellendige nakomeling van een' bedorven vader. In mijn hart is de wortel van bederf en zonde. Ik ben geheel zondig, terwijl God heilig is. In dezen staat werd ik geboren; en ik leefde in de zonde voort, tot dat het Gode behaagde mij door Zijne genade op de zaligheid, in Zijn Woord geopenbaard, te doen acht geven. Tot dus verie een dwaas dienaar van een' harden meester, die mij wel vermaken beloofde, maar mij niets dan kwelling en verdriet bezorgde, werd ik door Goddelijke genade overgebracht in het koningrijk van Gods lieven Zoon. Nu zag ik duidelijk in, dat mijn hart bedorven en mijn wandel zondig was, niettegenstaande eenige uitwendige daden, welke de lieden dezer wereld prijzen en welke ik deels om hunne goedkenning, en deels uit een blind gevoelen mijner eigene waardigheid verrigte: zoo behaagde het mijnen genadigen Heer, «mij te vernieuwen in den geest des gemoeds.» Sedert deze gelukkige verandering, door Zijne goedertierenheid en magt in mij gewerkt, kan ik op deze vraag (WAT BEN IK?) zeggen: «Eertijds was ik duisternis, maar nu ben ik licht in den Heer! Voorheen was ik een vijand van God, maar nu ben ik Zijn vriend, geschapen in Christus Jezus tot goede werken. Als een vreemdeling en bijwoner op aarde, hoe-

danig ik mij beschouw, en als een hemel-burger, die ik hoop te zijn, wacht ik in geloof en met lijdzaamheid den bepaalden tijd, dat God mij in Zijne heerlijkheid tot zich zal nemen. Ik verlaat mij alleen op Christus bloed en gerechtigheid, als den grond mijner behoudenis; ziende steeds op «Hera, die geene zonde gekend heeft, maar zonde voor ons is gemaakt, opdat wij zouden worden regtvaardigheid Gods in Hem.» (2 Cor. V: 21.) Door het geloof aan de door Hem bij God te weeg gebrachte verzoening verkrijg ik de te voren ongekende rust des gemoeds en kalmte mijns gewetens. De oogen mijns verstands door den Geest van God verlicht zijnde, ben ik nu bekwaam om te zien op Christus, als den Heer, mijne gerechtigheid en sterkte, en alzoo alle mijne hoop te stellen op Hem ter beërving van de beloofde eeuwige heerlijkheid en zaligheid: terwijl de genade van God mij de zonde doet haten en naar heiligheid van hart en wandel leert streven, «werkende in mij beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen.»

Dusdanig is de ootmoedige belijdenis van den opregten Christen. Lezer! is het de *uwe*? Zijt gij zoodanig een mensch? Of zijt gij hieromtrent zorgeloos en onverschillig? — Is het laatste uw geval, doe dan een stap verder en vraag u zelve:

II. WAAR BEN IK?

Zulk eene vraag deed God aan Adam, toen hij

viel; en Adam's gevallen kinderen mogen zich dezelfde vraag ook wel doen. (Gen. III: 9.)

Gij hebt een' bedorven aard, gelijk wij gezien hebben; en uwe tegenwoordige verblijfplaats is in eene zondige wereld. De aarde werd om de zonde van Adam vervloekt. Gij vindt op dezelve, het is waar, voedsel voor u ligchaam: maar terwijl gij u een' tijd lang staande houdt, liggen de zaden van verscheidene ziekten in u verborgen, welke u vroeger of later ten grave doen dalen. Uw levenstijd gaat schielijk voorbij; en alles wat u omringt is aan dezelfde vergankelijkheid en verwoesting onderworpen.

Zoekt gij vermaak en voldoening van de aarde? De aarde kan ze u niet geven; de lusten en begeerlijkheden, die in uw binnenste heerschen, kunnen u geene ware en bestendige zielsrust bezorgen.

Gij zoekt het gezelschap van uwe natuurgenoooten, en in de verscheidenheid van vreemde en ijdele gedachten, welke de gezelschappen aanbrengen, zoekt gij uzelfen te vergeten. Vele menschen verbeelden zich het meest zich vermaakt te hebben, wanneer de gedachte aan het groote doel huns levens het verst van hen verwijderd is geweest. Dat zij eens sterven moeten, en echter onsterfelijke schepsels zijn — daaraan denken zij niet. Is het niet te vreezen, dat zij zich eindelijk voor eeuwig te leurgesteld zullen vinden.

Want wat zegt het Woord van God? «Hebt

de wereld niet lief, noch hetgeene in de wereld is. Zoo iemand de wereld lief heeft, de liefde des Vaders is niet in hem: want al dat in de wereld is (namelijk) de begeerlijkheid des vleeschs, en de begeerlijkheid der oogen, en de grootschheid des levens, is niet uit den Vader, maar uit de wereld." (1 Joh. II: 15, 16.)

WAAR BEN IK? Deze vraag doe ik nog eens. Leest gij nog in uwen bovengemelden zondenstaat dan moet ik u ronduit zeggen, dat gij niet slechts in de wereld, maar *voor* de wereld, en *met* de wereld leeft. Gij hebt geene hoop *boven* de aarde; en gevolgelyk zoekt gij alle genot alleenlyk *van* dezelve. Het beste te eten en te drinken, fraai gekleed te zijn en onder de menschen in het een of ander opzigt te schitteren, — maakt uwe grootste bemoeijing uit. Spreekt men tot u van dood en eeuwigheid! met tegenzin laat gij u daaraan herinneren en toont zelfs uw ongenoeven, dat men u in uwe droomen stoort. Eene eenzame wandeling of de stille afzondering in eene kamer zoude u met schrik vervullen. En kunt gij de gedachte aan den dood en de eeuwigheid niet verdragen; hoe zult gij te moede zijn, wanneer deze voor u staan? Hoe brengt gij uw leven door? Is het niet enkel met de najaging van de zien- en zinnelyke dingen dezer wereld, de belangen uwer onsterfeljke ziel geheel en al verwaarloozeude.

Maar zijt gij inderdaad en in waarheid een *Christen*: het antwoord op de vraag WAAR BEN IK? zal op deze of dergelyke wijze zijn.

« Ik ben, Gode zij dank! door de volkomene gehoorzaamheid van Christus, bevrijd van de schuld en straf, maar ook van de heerschappij der zonde; *in welken* wij hebben de verlossing door Zijn bloed, (namelijk) de vergeving der misdaden naar den rijkdom van Gods genade.” (Efez. I:7.) Ik ben *verlost* van de *aarde*, ofschoon nog *op* dezelve levende; « en hetgene ik nu in het vleesch leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, die mij lief gehad heeft en zich zelve voor mij overgegeven heeft.” (Gal. II:20.) Gevolgelijk, schoon het miju pligt is alle mijne wereldsche zaken levende als *mensch* in de wereld, met ijver en vlijt te verrigten, is het echter mijn voorregt dezelve ook als een *Christen*, levende voor eene betere wereld, zonder eene onbetamelijke nalatigheid te doen. Ik denk er steeds aan, dat ik hier een vreemdeling ben, en wandelende in den geest van mijn’ Verlosser herinnert mij zulks ook de wereld, die mij omringt. De geest der wereld is lijnregt strijdig met dien, welken ik door Gods genade ontvangen heb. Aan ’s Heilands les tot zijne leerlingen houd ik mij: « Indien gij van de wereld waart, zoo zoude de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld.” (Joh. XV:19.) De wereld lagche dan vrij over mijn gedrag en hope: ik wil er mij niet over beklagen. maar voor haar bidden. Nu gevoel ik mij reeds aanvankelijk ge-

lukkig in de blijde verwachting, dat ik, na mijn werk op aarde volbragt te hebben, van de lust der zonde en der wereld verlost en in de hemelsche maatschappij van heilige zalige wezens zal overgebracht worden.

Heil u, lezer! indien gij dit voor uzelfen be-
tuigen kunt! De vraag: WAAR BEN IK? hoe
dikwerf ook door u herhaald, zal u telkens
nieuwe stof tot nuttige overdenking opleveren en
eene «hope die u nimmermeer beschaamd zal
maken,» verlevendigen. Gij zult u dan met een
bijzonder genoegzaam bepalen bij de *derde* vraag,
welke ik heb voorgesteld, namelijk:

III. WAARHEEN GA IK?

« Ik ga (zult gij zeggen) door eene wildernis
naar een hemelsch vaderland. Uit een staat van
zonde en droefheid ga ik over tot volkomene
heiligheid en tot eene heerlijke en onuitspreke-
lijke vreugde. Ik ga van uit den strijd tegen de
vijanden mijner ziel tot de bezitting van eene
kroon onder de geesten der regtvaardigen. In
één woord, ik zal haast al de bedriegelijke ijdel-
heden der zinnen verwisselen met het genot der
vreugde voor het aangezicht mijns Scheppers,
aan Wiens regterhand liefelikheden voor eeuwig
gevonden worden. »

Lezer! is dit niet uwe nederige hoop? en ver-
kwikken deze gedachten niet uwe ziel? — Is het
anders met u gesteld? Waarvoor leeft gij dan?
Is het enkel om te eten en te drinken? Is het

misschien om zwaar te werken, ten einde wat geld of goed voor uw ligchaams-bestaan te vergaderen? Kunt gij meenen dat gij *alzo* aan het doel, waarom God u op deze aarde geplaatst heeft, beantwoord? En is dit doel HEM waardig, die hoogst volmaakt en wijs is; of wel u waardig, die eene ziel bezit, welke niet sterven kan en daarom met geene vergankelijke goederen kan bevredigd worden? Vraag uzelf dan eens af: « WAARHEEN GIJ GAAT? » — Gij gaat (zoo als ieder moet toestemmen) haastelijk naar het graf. Binnen weinige jaren zult gij, en binnen weinige uren kunt gij het rijk der dooden intreden. Naar deze plaats gaat gij, wat uw *ligchaam* betreft. Maar de vraag word van een meer ernstigen aard: WAARHEEN gaat *mijne ziel*? Naar welke plaats vertrekt mijn onsterfelijke geest, wanneer dezelve deze leeme hut verlaat? « Waar zal ik eeuwig blijven? » Deze zijn redelijke en gewigtige vragen; redelijkere en gewigtigere kunnen met geene mogelijkheid gedaan worden. Hoe zult gij dezelve beantwoorden? — Kunt gij dezelve *hier* niet op eene gepaste wijze beantwoorden? Hoe kunt gij verwachten, dat gij het *hiernamaals* zult kunnen doen? Kunnen de aardsche goederen opwegen tegen die des Hemels? Christus zelf heeft deze vraag door eene andere beantwoord: « Wat baat het een mensch, zoo hij de *geheele wereld* wint en lijdt schade zijner ziele? Of wat zal een mensch geven tot lossing van zijne ziel? » (Matth. XVI: 26.) Hij stelt het geval tegen de

geheele wereld, en gij kunt niet verwachten een gedeelte uit de duizenden milioenen van dat geheel te verkrijgen. En zult gij daaraan uwe ziel wagen? — En echter (het moet als eene vreeselijke waarheid beleden worden) alle onbekeerden offeren voor de vergankelijke goederen de zaligheid hunner zielen op. Hunne *daden* bewijzen het, al zeggen zij het niet met woorden. Ieder mensch, die al zijne zorgen, tijd en krachten dezer wereld toewijdt zonder het *eene noodige* te behartigen, moge door zichzelf en zijn's gelijken voor wijs gehouden worden, maar voor God is hij een dwaas. Anderen, die bezorgd zijn voor de behoudenis hunner onsterfelijke zielen, moge hij voor dwazen houden — o! (mogt ieder het regt opmerken!) spoedig zullen de zaken van gedaante veranderen! en zij, die ernstige Christenen eenmaal konden beschimpen, zullen hierna met eeuwige wroeging moeten erkennen: « Deze was het, daar wij eertijds medelachten, en dien wij voor eene bijspreuk des verwijts hadden. *Wij zotten* hielden zijn leven voor razernij, en zijn einde oneerlijk. Hoe is hij (*nu*) gerekend onder de kinderen Gods, en (*hoe*) is zijn lot onder de heiligen? Voorwaar wij zijn van den weg der waarheid afgedwaald, en het licht der gerechtigheid is ons niet opgegaan. (Boek der wijsheid, V: 5, 4, 5 en 6.)

O! mogt gij dan bij tijds bedenken, WAARHEEN GIJ GAAT! wellicht binnen kort zal uw eeuwig lot beslist worden. « Zoo als de boom valt

blijft hij liggen." Hebt gij geene hope in dit leven! gij zult er geene hebben in de toekomstige wereld. Vraag dan ernstig uwe ziel: «WAARHEEN, naar welke plaats, tot welken onveranderlijken staat GA IK? Mogt Gods genade door zijn heilig woord uw verstand verlichten, den geest uws gemoed vernieuwen en u bekeeren van uwen zondigen weg tot een leven des geloofs in Christus, als uwen Verlosser. Mogt zijne genade u leeren uw hart daartoe geduriglijk tot Hem te verheffen, die u belooft op uw gebed Zijnen Geest te zullen schenken. Alzoo zult gij een inwendig genoeg erlangen, hoedanig geen uitwendig goed u geven kan. Uw geweten geraakt tot vrede met God door het bloed en de gerechtigheid van Christus, en ook tot vrede met alle menschen, ofschoon deze niet mogten ophouden u om uwe Godvruchtigheid te haten. De Heilige Geest zal u bekwanen, om de overblijvende zwakheden van uw bedorven vleesch te bestrijden en te overwinnen; en aldus wordt gij allengskens voorbereid tot het genot der eeuwige rust. Wie is in staat die hemelsche gelukzaligheid te beschrijven, aan welke gij na eene korte wjl met al de verlostten voor eeuwig deel zult erlangen! Bewonder de weldadigheid van dien God, die zulk een goed *bereid heeft voor hen, die Hem liefhebben.*

Zeg niet, zoo als velen doen, ofschoon hun die ijdele verschooning niets zal baten: «ik verkeer in behoeftige omstandigheden, en ben ver-

pligt al mijnen tijd te besteden, om het levensonderhoud voor mijzelven en mijn huisgezin te verdienen. Rijke lieden, die een goed inkomen hebben, mogen hetgene gij mij aanraadt, behartigen, maar iemand als ik moet den ganschen dag zwaar arbeiden, verlangende des avonds naar den slaap. Bedenk evenwel als eene bewezene waarheid, dat gij zeer wel voor uwe ziel kunt zorgen zonder in eenig opzigt uwe tijdelijke belangen te *verwaarloozen*, of ééne minuut van uwen tijd te *verliezen*. De ware Godsdienst gedooft geene luiheid; ook zal de mensch geen' tijd verliezen door een klein gedeelte van elken morgen en avond met zijn' God door te brengen. Een tiende, wat zeg ik! een honderdste gedeelte der oogenblikken, elken dag met ijdele gedachten en gesprekken doorgebracht, indien hetzelfde aan God en de zorg voor uwe ziel wierd toegewijd, zoude weer dan genoegzaam zijn tot de vervulling uwer pligten om te bidden en den Bijbel te lezen; en hierdoor zoudt gij u in uw dagelijksch beroep regt naarstig maken. En wat aangaat de rijken en hunne betere omstandigheden geloof mij, dat zij aan meerdere verleidingen zijn blootgesteld, om het woord van God bij hen te doen verstikken, dan honderd of duizend van uwe zorgen znlks vermogen. De vermaken (zoo als zij dwaasselijk genoemd worden) der grooten vervoeren hunne harten tot ontelbare ijdele bedrijven, welke door gemoedskwellingen worden opgevolgd en uitloopen op eeuwige ellende: terwijl uwe tijdelijke bezorgdheden u te meer drin-

gen moeten om te staan in de gunst van den barmhartigen God, die « nimmer begeven, noch verlaten zal de genen, die op Hem vertrouwen.” Christus gebiedt u « *eerst* (en boven alles) het Koninkrijk van God en Zijne gerechtigheid te zoeken; en (dit doende belooft Hij, dat) alle deze dingen (dat is al hetgeen tot uw onderhoud waarlijk dienstig is) u zullen toegevoegd worden.” zie (Matth. VI: 27 — 34.) O! Bedenk dan, welke eene ellendige verontschuldiging het u, voor God moettende verschijnen, zijn zoude te zeggen: Heere! ik had geen tijd om aan u te denken, noch eenige gelegenheid, om voor mijne ziel te zorgen. Al mijne gedachten waren bepaald op mijne kleeding, — op hetgene ik eten en drinken zou, en hoe ik mij onder de menschen het voordeeligst zou vertoon. Veel tijd heb ik misschien verloren door ledigheid, of door ijdele gesprekken met mijne vrienden. « En kunt gij geene betere verschooning dan deze, voor de verwaarloozing uwer zaligheid inbrengen? Kunt gij: beproef het aan den toetssteen van Gods Woord, en zie of niet elk voorwendsel als van geene waarde moet verworpen worden. Neem de toevlugt tot Gods genade, biddende met den Psalmist: « Verberg Uw aangezicht van mijne zonden! en delg uit al mijne ongerechtigheden. Schep mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij eenen vasten geest. Verwerp mij niet van Uw aangezichte; en neem uwen Heiligen Geest niet van mij.” (Psalm LI: 11, 12 en 13.)

Hoe gelukkig zoudt gij zijn, lezer! indien gij de drie voorgestelde vragen in de taal en den geest des geloofs en der heiligheid kondet beantwoorden. Laat mij u dit ten slotte nog mogen voorhouden.

I. WAT BEN IK? Kunt gij in waarheid zeggen: » eertijds was ik duisternis, maar nu ben ik licht in den Heer.» — Verlost van de aarde door het bloed des Lams, ben ik door zijn Woord geleerd en door zijne genade vervrjmoedigd, mijzelve als een kind van God en een erfgenaam des Hemels te beschouwen. En ofschoon ik een zwak en sterfelijk ligchaam omdrage, echter, dank zij mijnen Zaligmaker! het staat niet langer ten dienste der zonde: integendeel het is mijnen geest onderworpen. Mijn bedorven vleesch moge nog dikwils in mij strijden, maar door genade heerscht het niet meer in en over mij. Op 's Heeren liefde en trouw wil ik mij standvastig verlaten. Hij zal mij, vertrouw ik, door zijnen raad leiden, tot dat hij mij in zijne heerlijkheid opneemt. Mijn streven is nu Hem door mijn geloof en wandel in deze wereld te verheerlijken. Op zijne getrouwheid en belofte verlaat ik mij, dat Hij mijne wachtende ziel, na de sloping mijns ligchaams, zal overvoeren in het land der eeuwige rust. Is dit uw antwoord des geloofs, Lezer! dan is het een *antwoord van een goed geweten*, hetwelk u nimmer beschaamd zal maken.

II. WAAR BEN IK? Kunt gij op deze vraag zeggen: » ik ben wel een vreemdeling in een

vreemd land, ofschoon het mijn geboorteland is: maar mijn Verlosser is mijn leidsman naar het betere Vaderland hierboven. Als een bijwo-
ner op aarde leef ik dus, gesterkt door zijn
Woord en Geest. Ik heb vijanden, ik ken ze;
maar door zijne kracht bestrijd en overwin ik
ze. Ik heb ontelbaar vele behoeften en zwak-
heden: maar Hij voorziet in alle dezelve en
onderschraagt mij. De toekomst is voor mij ver-
borggen; maar ik ben verzekerd, dat mij niets
treffen zal dan hetgene mij ten beste dient.
Alzoo smaak ik in eene zondige wereld meer
waar genoeg, dan wereldsche menschen zich
verbeelden kunnen. » Mij steeds strekkende tot
hetgene voor is, jaag ik naar het wit tot den
prijs der roeping Gods, die van boven is in
Christus Jezus." Is dit uw geval, lieve lezer!
WAAR GIJ U BEVINDT, de Heer is dan bij u, en
eerlang zult gij eeuwig zijn *wddr Hij is.*

III. WAARHEEN GA IK? Indien de voorgaande
antwoorden waarlijk de uwe zijn, dan moogt gij
op deze vraag met eene heilige hope zeggen:
langs den weg welke de geloovigen voor mij
bewandeld hebben, ga ik van de aarde naar den
hemel, uit een stand van zonde tot dien van
volmaakte heiligheid. Haast zal ik mijnen loop-
baan voleindigd hebben, en haast de kroon der
regtvaardigheid ontvangen welke voor mij is weg-
gelegd. Gelukkige ziel! uw Christelijke strijd is
haast volstreden en gaat gij in in de rust van
uwen Heer.

Lezer! mogt gij al het voorgedragene ter harte nemen en er uw voordeel mede doen, dan zou ik mij vleijen, dat dit boekje u tot een aangenaam geschenk der liefde zoude verstrekken. Moge het dan dienen om u te brengen tot eene gereede en geloovige aanneming van Gods mensch-geworden Zoon, die in de wereld is gekomen, om zondaren zalig te maken. Tot dit einde, he eenige einde, waartoe het u in handen gegeven wordt, gebiede er God Zijnen zegen over, om Zijns Naams wille, Amen.

Te ROTTERDAM, bij M. WIJT & ZONEN.

De prijs is 12½ cents.

